

Sigga Engsbro, lektor ved Professionshøjskolen Absalon og ph.d.-studerende ved Aalborg Universitet. Primært interesseområde er forestillinger om god moralsk livsførelse i den tidlige middelalder. I sit ph.d.-projekt beskæftiger hun sig med herskerrepræsentation og konstruktion i historieskrivningen i 900-tallet i Byzans, det frankiske Europa og den islamiske verden.

Keywords: konger, biskopper, 900-tallet, det østfrankiske rige, historieskrivning, etik og moral.

DEN BEDSTE KONGE – KONGEN SOM INDBEGREBET AF DYD

En undersøgelse af herskerrepræsentationer i det ottonske rige i 900-tallet

Det frankiske Europa var i 900-tallet præget af store omvæltninger for den herskende elite. Et nyt dynasti etablerede sig som det toneangivende og gamle praksisser blev revurderet. Samtidig hermed blomstrede historieskrivningen op i det østfrankiske rige efter fem årtiers pause. I de nye narrativer er omdrejningspunktet individet. Her fremstår moralsk lederskab som centralt, da forfatterne fremstillede de fremmeste magtpersoner ud fra en ramme af dyder og laster. I denne artikel undersøger herskerrepræsentationen i historieskrivningen på baggrund af en central omend negligeret moraltraktat fra 900-tallet. Dermed søges forklaringer på den stigende interesse for dydsetik og indblik i fremherskende dydsforestillinger i 900-tallet.

Alle samfund ledes af nogen. I europæisk middelalder var der i hvert enkelt rige grundlæggende to øvrigheder, kongen og biskoppen. Kongen var overhoved for den verdslige magt i riget. Biskoppen var den øverste gejstlige repræsentant for den åndelige magt. I middelalderen foregik der ligesom i dag forhandlinger af magtpersoners indbyrdes relationer og ansvarsområder samt den

ideelle varetagelse heraf. Forestillinger om godt lederskab ændrer sig over tid, og omdrejningspunktet for denne artikel er gejstlighedens repræsentation af den gode konge i den politiske brydningstid i 900-tallets frankiske Europa.

I perioden 751-887 herskede det karolingiske dynasti ubestridt i det frankiske Europa.¹ I dette tidsrum var det en selvfølge, at kongerne i området skulle nedstamme fra karolingerne. I 900-tallet var det ikke længere muligt at besætte alle kongelige embeder i de frankiske riger med karolingere, og nye stormandsslægter stredes om magten.² I det østfrankiske rige uddøde den karolingiske herskerslægt i 911. Her kom det næste længerevarende dynasti, ottonerne (919-1024), til magten med Henrik I (r. 919-936) i 919.³ I de ottonske kongers tidlige regeringstid stillede stormændene i det østfrankiske rige dog spørgsmålstegn ved disse kongers legitimitet som herskere. Eksempelvis måtte Henrik I's søn, Otto I (r. 936-973), nedkæmpe flere oprør anført af familiemedlemmer og andre stormænd for at sikre tronen.⁴ Først Otto I cementerede sit dynastis magtposition. Et centralt vendepunkt var tilsyneladende Ottos endegyldige sejr over de hedenske ungare ved Lech nær Augsburg i 955. Efter denne sejr sluttede de ungarske raids, som siden 890'erne havde udgjort en vedvarende trussel for herskerne i de frankiske riger.⁵ Pave Johannes XII (r. 955-964) angav samme sejr som en af årsagerne til, at han kronede Otto I til kejser i 962. Otto I opnåede med kejserembedet den højeste verdslige værdighed i det frankiske Europa ligesom tidligere karolingiske herskere.⁶ Ottos forrang i de frankiske riger var dermed konsolideret ved pavelig autoritet. Otto I fik endda tilnavnet den store ligesom den mest berømte karolingiske konge og kejser Karl d. Store (r. 768-814).⁷

Otto I stræbte allerede efter kejsertitlen og overherredømmet i Norditalien i 951. Han drog på felttog mod den italienske konge Berengar II (r. 950-962), men de interne stridigheder i det østfrankiske rige forpurrede i første omgang hans drøm om kejserembedet.⁸ I 951 var den lothringske aristokrat, biskoppen Rather af Verona (r. 931-934/946-948/961-968), sandsynligvis involveret i at opstille en plan for Otto I's opnåelse af kejserembedet.⁹ Rather var på dette tidspunkt på kant med Berengar II, som i 948 med voldstrusler tvang Rather til at forlade sit bispe-sæde i Verona. Det var ikke første gang, Rather vakte en italiensk konges mishag. Allerede i 934 afsatte og fængslede kong Hugo af Arles (r. 926-947) Rather og

1 Det frankiske Europa under karolingerne omfattede store dele af Vest- og Centraleuropa jf. Reuter 1991, s. 21 ff., 326 ff.

2 Reuter 1991, s. 119-122, s. 329. I det tidlige 900-tal var der fem frankiske riger: det vestfrankiske rige, østfrankiske rige, Italien, Burgund og Provence.

3 Reuter 1991, s. 135.

4 Reuter 1991, s. 139 ff., 149-160.

5 Reuter 1991, s. 127 ff., 160 ff.

6 Reuter 1991, s. 161, 170-174; Bernhardt, 2006, 142 ff.

7 Beumann 1984, s. 50 f.

8 Reuter 1991, s. 169 ff.; Sergi 1999, s. 356 f.; Müller-Mertens 2008, s. 250 f.

9 Karpf 1985, s. 31-32, fodnote 162.

udvirkede først Rathers genindsættelse som biskop i 946. Ottonernes støtte til Rather var derimod vedvarende fra 950'erne og frem.¹⁰ Rather vakte muligvis den ottonske herskerslægts interesse og vandt deres gunst ved hjælp af sin moraltraktat, *Praeloquia* (fortaler), som han skrev under sit fængselsophold i Pavia 934-936. I *Praeloquia* demonstrerede Rather sit syn på retmæssig udøvelse af kongeligt og biskoppeligt embede og beskrev forudsætningerne herfor.¹¹ Mindst to magtfulde lærde personligheder med nære bånd til Otto I, ærkebiskoppen Rotbert af Trier (r. 931-956) og broderen Bruno, den senere ærkebiskop af Køln (r. 953-965), havde adgang til *Praeloquia*. Rather havde nemlig sendt dem kopier af værket i perioden 939-946. Rather opfordrede endda Bruno til at tage ham i sin tjeneste, hvis Bruno fandt behag i *Praeloquia*.¹² Bruno tilkaldte senere Rather til hoffet, hvor Rather opholdt sig ca. 952-953. Abbed Folcuin af Lobbes (r. 965-990) berettede om dette ophold, at Rather blev anset for den fremmeste blandt filosoffer og gjorde sit bedste for at danne det kongelige talent (Bruno).¹³ Bruno var ligesom Rather interesseret i dydsetik og er kendt for at promovere gejstlighedens studier af dyder i sit virke som biskop.¹⁴ Bruno støttede Rather trods politisk modvind. Bruno udnævnte Rather til biskop af Liège i 953 som en af sine første handlinger som ærkebiskop. Og da Rather i 954 blev fordrevet af det lokale aristokrati, sørgede Bruno for, at Rather fik embede som abbed i det lothringiske kloster Alna.¹⁵

Diakonen af Pavia, den senere biskop Liudprand af Cremona (r. 961-972), var også begejstret for Rather, og Rather kan anskues som Liudprands litterære forbillede.¹⁶ Liudprand var i Otto I's tjeneste fra 950'erne og havde denne at takke for sit bispeembede. Liudprand understregede *Praeloquias* værdi i sit historiske værk *Antapodosis* (*gengældelse*) forfattet 958-962. Liudprand anførte her, at *Praeloquia* ville behage (*placere*) og gavne (*prodesse*) læserens intellekt.¹⁷ Med Liudprand af Cremonas påbegyndelse af *Antapodosis* i 958 fik historieskrivningen

10 Reid 1991, s. 6-11; Misch 1955, s. 570 f.

11 Reid 1991, s. 5 f.; Dolbeau 1985, s. 512 f.; Vignodelli 2005, s. 59, 61 ff.; Misch 1955, s. 541 ff. Jeg definerer som Misch *Praeloquia* som en moraltraktat snarere end et fyrstespejl, da *Praeloquia* ikke kun tjener til at vejlede kongen. Kun bog 1 og 2 og dele af bog 6 omhandler personer, som hverken var konger eller gejstlige. Bog 3 behandler særligt kongen og sekundært relationen ml. konge og biskop. I bog 4 og 5 er der primært fokus på biskopper samt relationen ml. konge og biskop, men Rather behandler også andre gejstliges forpligtelser. Jf. fx Rathers indholdsbeskrivelse i *Praeloquia* bog 6, kap. 20, 21, 23 og kapitelindekset i bog 1, 2 og 3.

12 Rather, brev 5 og 6. Jf. også Folcuin, *Gesta abbatum Laubiensium*, kap. 20; Reid 1991, s. 6; Misch 1955, s. 564. Brevene blev skrevet mellem hhv. 939-944 og 942-946.

13 Reid 1991, s. 3; Folcuin, kap. 22; jf. for elev-lærer relation Mayr-Harting 2007, s. 53.

14 Jaeger 1994, s. 3-4, 43-49, 118-124. Jaeger anser Bruno for at være ansvarlig for at introducere en ny uddannelsesmodel i katedralskolerne, hvor studiet af dyder efter antikt forbillede indgår som central del.

15 Mayr-Harting 2007, s. 31; Reid 1991, s. 7-8.

16 Staubach 1989/1990, s. 470-484.

17 Liudprand, *Antapodosis*, bog 3, kap. 52. Jf. for Liudprand Schulmeyer-Ahl 2009, s. 326; Leyser 1994, s. 126; Sutherland 1988, s. 3-11, 77-78.

nyt liv efter en 50-årig stilstandsperiode i det østfrankiske rige. I historieskrivningen figurerede de ottonske konger som helte.¹⁸ I den ottonske historieskrivning generelt formidlede gejstlige forfattere deres forestillinger om den ideelle konge,¹⁹ og til den tidlige ottonske historieskrivning (ca. 958-970) hørte primært narrativer om konger og kejseres liv og handlinger.²⁰ Disse historiske narrativer kan placeres inden for den genre, som den kirkelige autoritet, biskoppen Isidor af Sevilla (ca. 560-636) kaldte *historia* (fortællende historieskrivning).²¹ I 900-tallets fortællende historieskrivning skildrede forfatterne fortrinsvis den nære fortid. I narrativerne indgår beskrivelser såvel som tolkninger og vurderinger af enkeltindividers handlinger og moral baseret på historiske hændelsesforløb. Forfatternes moralske intention fremgår tydeligt af narrativerne. Fx opfordrede forfatteren typisk læseren til at imitere forbilledlige individers livsførelse.²²

Forskere anvender ofte ottonsk historieskrivning som grundlag for diskussioner af herskerrepræsentationer i 900-tallet. I forskningen hersker konsensus om betydningen af dyder i repræsentationen af den gode konge.²³ Imidlertid definerer forskerne som oftest ikke, hvad det overordnede begreb dyd (*virtus*) betød for 900-tallets forfattere og dermed for forfatternes herskerrepræsentationer.²⁴ I 900-tallet var forestillingen om dualisme mellem sjæl og krop udbredt, dvs. de

18 Karpf 1985, s. 2; MacLean 2009, s. 1 ff., 9 ff.; Reuter 1991, s. 2 ff.; Karpf 1985, s. 2 ff., 25 ff.; Schütze-Pflugk 1972, s. 65–73; Bagge 2002, s. 30 ff.

19 Schieffer 1998, 357 ff.

20 Keller og Althoff 2008, s. 34–37. Historiske værker med kongers liv og handlinger som omdrejningspunkt i perioden 958–970: Liudprands *Antapodosis* (958–962) og *De rebus gestis Ottonis magni imperatoris* (964/965). Sidstnævnte er overleveret med titlen *Historia Ottonis*. Hrotsvit af Gandersheims, *Gesta Ottonis* (965–968); Widukind af Corveys *Res Gestae Saxonicae* (967–968). Enkelte værker fra samme periode har ottonske gejstlige som narrativets omdrejningspunkt: Ruotger af Skt. Pantaleons *Vita Brunonis* (965–969) og Hrotsvits *Primordia coenobii Gandeshemensis* (960–973). For datering jf. Karpf 1985, s. 6 og Leyser 1994, s. 128; Berschin 2013, s. 24; Bagge 2002, s. 25; Buchner 1973, s. 172. I Widukinds værk er kap. 70–76 i bog 3 tilføjet efter 973.

21 Jf. Schmale 1985, s. 109–112; Guenée 1980, s. 203–207 og Deliyannis 2003, s. 3 f. for en diskussion af Isidor og hans definition af historiske genrer. Jf. også Isidor af Sevilla, *Etymologiae*, bog 1, kap. 41–44. Isidors *Etymologiae* nød stor udbredelse i middelalderen. Der er flere lighedspunkter mellem Isidors definition af *historia* i *Etymologiae* (ca. 636) og historieskrivning i 900-tallet.

22 Engsbro 2019, s. 173 ff.; Keller og Althoff 2008, s. 36; Schieffer 1998, s. 358–361; Karpf 1985, s. 4, s. 25–27, 66; Schütze-Pflugk 1972, s. 65–73; Bagge 2002, s. 30 ff. Jf. også Liudprand, *Antapodosis*, kap. 1; Widukind, bog 1, fortale, kap. 1; Hrotsvit, *fortalerne*, s. 271–274; Ruotger, *fortalen*.

23 I forskningen anses en lang række kvaliteter for at referere til dyder. I min artikel bygger jeg på denne etablerede tradition. Beumann 1950, s. 107–139; Fichtenau 1984, s. 228–30. Jf. også referencer til biskoppens dyder. Her er dydsdefinitioner mere udførlige. Se fx Haarländer 2000, s. 225–263; Jaeger 1985, s. 35–48.

24 Jf. dog Beumann 1950 s. 113, 123–126. Beumann anfører *virtus* som overbegreb og referer til en sammenhæng mellem dyd og handling, men udfolder det ikke. Jf fx s. 126: "Im Bilde Bruns und mit Bezug auf Otto tauchen *virtus* und *industria* als Paar auf. So umschließt die *virtus* Heldentum und politische Tat".

indre dyder afspejles i kroppens handlinger.²⁵ Når forfattere i 900-tallet anfører, at et individ besidder dyd eller rettere er dydig, så forstår jeg det således: Individet formåede at leve moralsk og kunne dermed både opnå succes i det materielle liv og sjælelig lykke. I 900-tallet anså forfatterne derfor kongens udøvelse af dyder i handling som afgørende for hans succesrige embedsførelse.

Kardinaldydernes betydning for herskeridealet og moralsk dannelse i karolingisk tid er veldokumenteret i forskningen på området.²⁶ De fire kardinaldyder har rødder tilbage til antikken, og allerede i den tidlige kristendom tilpassede kirkelige autoriteter (kirkefædre) kardinaldyderne til en kristen kontekst. Kardinaldyderne defineres i dag typisk som retfærdighed, klogskab/visdom, mådehold og tapperhed.²⁷ Flere forskere omtaler enten forekomsten af enkelte eller alle fire kardinaldyder i skildringer af fx Otto I i historiske narrativer.²⁸ På trods heraf er diskussioner af kardinaldydernes position eller mangel på samme generelt fraværende i forskeres udlægning af de ottonske kongers dyder.²⁹ Bejczy bemærker endda, at kardinaldydernes betydning for den sekulære magt svækkes fra omkring år 900 uden at uddybe nærmere.³⁰ Men selvsamme Bejczy bemærker også, at Rather af Verona i *Praeloquia* beskæftigede sig med kardinaldyderne som politiske dyder såvel som den centrale komponent i kongelig uddannelse.³¹ Alligevel diskuterer Bejczy ikke *Praeloquias* eventuelle betydning for tidens dydsforestillinger. Kardinaldydernes indplacering i dydshierarkiet og dermed deres betydning for forestillinger om god kongelig embedsførelse forbliver underbelyst for ottonsk tid.

Det undrer mig, at kardinaldyderne behandles overfladisk i forskningen og generelt tillægges ringe værdi for kongeidealet i 900-tallet i modsætning til i ka-

25 Jaeger og Bejczy er enige i forestillingen om dualisme mellem sjæl og krop, dvs. de indre dyder afspejles i kroppens handlinger. Jaeger anser antikke forbilleder som særligt væsentlige for dydsopfattelsen fra 950. Bejczy lægger derimod vægt på, at man i hele middelalderen særligt var påvirket af kirkefædrenes dydsopfattelse. Jaeger 1994, s. 3, 9–13; Bejczy 2011, s. 4, 30–33. Jeg baserer min udlægning på de kristne autoriteter, som Rather af Verona omtalte positivt og refererede til, herunder Augustin, *De Civitate Dei*, bog 4, kap. 21; *Isidor af Sevilla, Etymologiae*, bog 2, kap. 24 og *Boethius, De Consolatione Philosophiae*, bog 4, kap. 7. Fælles for disse forfattere er deres syntetisering af kristne og antikke dydsforestillinger.

26 Mähl 1969, s. 83 ff, 126 ff.; Bejczy 2011, s. 1–4, 34–40.

27 Jeg har valgt at bruge udtrykket kardinaldyder, da det er det gængse begreb i dag. Kirkefaderen Ambrosius var den første, som anvendte begrebet kardinaldyder *virtutes cardinales*. Ambrosius brugte dog fortrinsvis begrebet primære dyder *virtutes principales*. Kardinaldyderne defineres ikke på helt samme vis hos alle kirkefædre og kristne lærde i den tidlige middelalder. Mähl 1969, s. 8 ff.; Bejczy 2011, s. 13. Der eksisterer også forskellige betegnelser for kardinaldyderne i dag afledt af de mange forskellige traditioner.

28 Jf. fx Beumann 1950, s. 139; Bagge s. 55 f.; Schütze– Pflugk 1972, s. 68–69; Fichtenau 1984, s. 233–234.; Lees 2013, s. 217.

29 Bagge 2002, s. 53 ff; Schütze– Pflugk 1972 s. 121–22; Beumann 1950, s. 107 ff.; Fichtenau 1984, s. 228–239.

30 Bejczy 2002, s. 269.

31 Bejczy 2011, s. 40, 61; Bejczy 2002, s. 269, fodnote 6.

rolingisk tid. Det forekommer mig lidet sandsynligt, at der var et sådant brud. Mit fokus i denne undersøgelse er derfor på dydsforestillinger og dydshierarkiet i forfatternes repræsentation af den gode konge. En udfordring for forståelsen af dydsforestillinger i 900-tallet er dog manglen på kilder, som omhandler og diskuterer dydsetik. Der eksisterer kun én decideret moraltraktat fra 900-tallet, netop *Praeloquia*.³² *Praeloquia* og dermed Rather af Veronas mulige indflydelse på det østfrankiske kongeideal i 900-tallet er dog negligeret i forskningen til trods for, at Rather var en anerkendt lærd i sin samtid og nød ottonernes gunst.³³ Efter min opfattelse kan *Praeloquia* bruges som en nøgle til at øge forståelsen af dydsetik i 900-tallet i det østfrankiske rige. Udgangspunktet for min undersøgelse er derfor Rathers oversete moraltraktat, som jeg anvender som afsæt for en diskussion af repræsentationen af dyder i kongeligt embede i den fortællende historieskrivning ca. 958-970. Her fokuserer jeg på skildringen af de ottonske konger Henrik I og Otto I i Liudprands *Antapodosis* og *Historia Ottonis (historien om Otto)*, Widukinds *Res Gestae Saxonicae (sachsernes handlinger)*, Hrotsvits *Gesta Ottonis (Ottos handlinger)*. Derudover inddrager jeg Ruotgers *Vita Brunonis (Brunos liv)*. Fælles for forfatterne er deres nære tilknytning og positive indstilling til den ottonske herskerslægt såvel som deres gejstlige stand og aristokratiske afstamning.³⁴

En væsentlig udfordring for forståelsen af dydsforestillinger i kongeligt embede er forfatternes begrebsbrug. Forfattere i 900-tallet definerede kun sjældent de enkelte dyder. Det er derfor i flere tilfælde vanskeligt at afgøre, hvornår den enkelte forfatter refererede til en dyd, samt hvordan denne forstod de nævnte dyder og deres betydning i kongens embedsførelse. Forfatterne forudsatte sandsynligvis, at læserne havde kendskab til et større dydskatalog på basis af en allerede stadfæstet tradition. Jeg tager derfor i min analyse udgangspunkt i konkrete eksempler for derigennem bedre at kunne diskutere forfatternes dydsforestillinger og forestillinger om forudsætninger for god kongelig embedsførelse.³⁵ Med denne tilgang tilstræber jeg at nuancere forståelsen af kongeidealet i det østfrankiske rige i brydningstiden i 900-tallet.

32 Renswoude 2008, s. 407; Vignodelli 2016, s. 209, 213. Biskop Atto af Vercellis *Perpendiculum* forfattet 953-960 kan opfattes som et verdens- eller fyrstespejl. Fyrstespejle var udbredte i karolingisk tid. Jf. for info om fyrstespejle og herskeretik i tidlig middelalder Anton 1968, s. 45 ff., 132 ff.

33 Renswoude 2010, s. 230; Staubach 1991, s. 354-367. Renswoude nævner fx de samtidige forfattere Liudprand, Ruotger og Folcuins positive omtale af Rather. Staubach mener, at Liudprand og Hrotsvit lod sig inspirere af Rather.

34 Reid 1991, s. 3 ff. Buchner og Schmale 1977, s. 4-5; Sutherland 1988, s. 3 ff.; Berschin 2013, s. 23 f. Ruotgers afstamning er dog uvis. Jf. Buchner 1973, s. 171-172. Jf. fodnote 20 for de enkelte værkers datering. Jeg refererer som Chiesa i kildeudgaven fra 1998 til Liudprands *De rebus gestis Ottonis magni imperatoris som Historia Ottonis*.

35 I min tilgang er jeg inspireret af Hans-Werner Goetz. Goetz påpeger, at forestillinger ikke kan udledes af begreber, men ud fra den tekstlige kontekst de indgår i. Jf. Goetz 2011, s. 21 f.

Retten til høje embeder: Aristokratisk afstamning vs. personificering af dyd

Et centralt tema i *Praeloquia* er individets forudsætninger for retmæssig udøvelse af høje embeder. Rather diskutererede fx spørgsmålet om værdien af aristokratisk blod vs. efterlevelsen af dyder. Rather kritiserede den herre (*patronus*), som 'arrogant' påberåbte sig sit aristokratiske blod, for alle var skabt af samme 'materiale'.³⁶ Og videre understregede Rather, at denne (herre) skulle styre sin stolthed og ikke gøre nar af dem af fattig og lav herkomst, som opnåede høje embeder, for også dette kunne være sket for hans forfædre.³⁷ Rather underbyggede sin argumentation med henvisninger til bibelske, kirkelige og antikke autoriteter fx Bibelen, Gregor d. Store, Augustin og Cicero.³⁸ Rather anvendte nedenstående fortælling om den gammeltestamentlige kong David til at udfolde sit argument.

”Da hans brødre blev afvist, blev David valgt til konge af Gud, fordi han ved Guds gave gik frem for dem i regering. Mon det var på grund af sin afstamning, at han overgik dem, eller var hans slægt på grund af dens kongelighed anderledes end de, som naturen har udmærket uden at give dem kongedømme? Var han ædel, fordi han var konge og hans brødre uværdige, fordi de var soldater? Eller (det, som er sandt), opnåede han ved Guds nåde denne værdighed på grund af sin egen dyd, således at han, hvis familie var ukendt, lyste op ved sine moralske handlinger?”³⁹

Her stillede Rather spørgsmålet om, hvordan David adskilte sig fra sine brødre, for de tilhørte jo samme slægt. Men hvorfor var det så David, som blev konge? Rather sluttede med at pointere, at David fik del i Guds nåde grundet sin dyd og derfor opnåede kongeværdigheden. Rather uddybede endda sit udsagn ved at fortælle, at moralske handlinger fik den, hvis familie var ukendt, til at lyse.

Rather fremhævede med sin parallel til David, at dyder var forudsætningen for opnåelse af højt embede og tildelte herved betydningen af aristokratisk afstamning en underordnet rolle. Det betyder ikke, at Rather nødvendigvis anså aristokratisk fødsel for ufordelagtig, men at god moralsk opførsel i overensstemmelse med dyderne var den allervigtigste forudsætning for højt embede.

36 Rather, bog 1, kap. 22.

37 Rather, bog 1, kap.23.

38 Rather bog 1, kap. 22–24. Jf. også Reid 1991 slutnoter 20–33, s. 550–551.

39 Rather, bog 1, kap. 24: „Dauid fratribus reprobatis in regem a Deo electus, quia Dei munere eosdem regno precessit, numquidnam et genere superauit, aut illius progenies propter regnum alia quam eadem, quam sine regnato protulit natura? Nobilis ille, quia rex, ignobiles fratres eius, quia milites? an, quod uerum est, hanc sibi uirtute nobilitatem cum Dei gratia parauit, ut qui familia erat ignotus, claresceret moribus?” For gennemsyn af mine oversættelser af citater i artiklen takker jeg Kurt Villads Jensen.

Med sit valg af David-figuren som eksempel understregede Rather gyldigheden af sit argument over for sine læsere. Rather byggede her på en ældre tradition. Kirkefædrene og karolingiske lærde brugte netop også David som eksempel og præsenterede ham som forbillede.⁴⁰ I tråd med denne praksis fremhævede Rather David som forbillede for både konge og biskop.⁴¹ I den fortællende historieskrivning anerkendte forfatterne ligesom Rather også David-figuren som forbilledlig. Hrotsvit fortalte fx, at Otto fulgte David som sit forbillede i fromhed (*pietas*).⁴² Ruotger sammenlignede Ottos søn, Liudolf (d. 956), med kong Davids søn, Absalom, i sin skildring af Liudolfs oprørshandlinger under opstanden mod Otto I i 953-954.⁴³ Absalom gjorde også oprør mod David. Implicit i denne parallel mellem Liudolf og Absalom ligger således en ligestilling af Otto I med kong David. Widukind er den eneste forfatter, som undlod at forbinde Otto I direkte med David i sit narrativ.⁴⁴

Rathers udredning om retten til høje embeder afspejlede sandsynligvis tidens udfordringer, særligt legitimeringen af konger efter den karolingiske slægts uddøen i flere frankiske riger. Hermed angav Rather dyd som kriterium til vurdering af prætendenter krav på tronen, når ingen af disse prætendenter nedstammede direkte fra den karolingiske kongeslægt. Netop da Rather skrev *Praeloquia* i 934-936 herskede den første konge i det ottonske dynasti, Henrik I, og han havde netop et legitimeringsproblem grundet sin manglende karolingiske afstamning. Derudover kan Rathers syn på dyder som direkte årsag til guddommelig velvilje og dermed forudsætning for høje embeder nuancere forklaringen på, hvorfor Bruno valgte at promovere de gejstliges studier af dyder i katedralskolerne.⁴⁵ Linket til Rather er åbenbart, for netop katedralskolen i Liége var afgørende for udbredelsen af disse studier. Bruno udnævnte jo netop Rather til biskop af Liége som en af sine første handlinger som biskop. Katedralskolen var i sagens natur underlagt Rather. Endda udnævnte Bruno senere sin og Rathers elev, Eraclius, til biskop af Liége (r. 959-971), og her tog studiet af dydsetik fart.⁴⁶

Bruno var loyal over for Otto I og stærkt involveret i nedkæmpelsen af oprøret mod Otto I i Lothringen i 953-954. Således kan Brunos udnævnelse af Rather, en

40 Jf. Anton 1968, s. 420 ff.; Bejczy 2011, s. 17. Kirkefaderen Ambrosius, biskoppen af Milano (r. 374-397) præsenterede David som forbillede for dydig livsførelse i værket *De Officiis*. Jf. Davidson 2004, s. 442; *De Officiis*, bog 1, kap. 10, afsnit 31 og 34; kap. 24 afsnit 114 og kap. 25, afsnit 115.

41 Rather, bog 4, kap. 18-19, 23; bog 5, kap. 2.

42 Hrotsvit, s. 284. jf. også Hrotsvit, s. 280; Karpf 1985, s. 124-126, 201 f.; Schütze-Pflugk 1972, s. 71; Lees 2013, s. 210-222.

43 Ruotger, kap. 18. jf. også Mayr-Harting, s. 46.

44 Jf. for Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 29; Karpf, s. 203. Jf. også *Antapodosis*, bog 2, kap. 41 og bog 5, kap. 30. Her viste Liudprand, hvorledes Berengar II fejlagtigt blev ligestillet med David, misbrugte eksempler fra kong Davids liv for egen vindings skyld og handlede ubarmhjertigt i modsætning til David.

45 Jf. fodnote 14 samt Jaeger 1994, s. 43-49.

46 Jaeger 1994, s. 54 f.

lothringisk aristokrat, til flere gejstlige embeder i Lothringen også ses som udtryk for Brunos og Otto I's behov for loyale og respekterede mænd, som kunne fremme Otto I's sag. I det hele taget gjorde Bruno meget for at styrke Otto I's greb om Lothringen og fik mindst 5 af sine protegeer udnævnt til biskopper i området.⁴⁷

Flere forskere påpeger, at forfatterne af historiske narrativer demonstrerede det ottonske dynastis retmæssige krav på tronen.⁴⁸ Dog har det ikke tiltrukket sig videre opmærksomhed, at forfatterne af historiske narrativer i lighed med Rather synes at legitimere kongens ret til tronen med henvisning til dennes dyder. Samtidig hermed forholdt forfatterne sig som Rather til betydningen af kongens afstamning og refererede til kongens afstamning og slægtsbånd til herskerslægter. Widukind tillagde fx både kongens aristokratiske afstamning og slægtsbåndet til karolingerne høj værdi. Widukind fortalte om Henrik I's forfædres høje rang såvel som ottonernes ægteskabelige alliancer med karolingerne.⁴⁹ Ved at pointere Henrik I's nære slægtsbånd til karolingerne prøvede Widukind muligvis at foregribe læsernes forventede kritik af kongens herkomst. Derudover fortalte Widukind, at folket ønskede at udråbe Henrik I's far, hertug Otto af Sachsen (d. 912), til konge efter den sidste karolingiske konge Ludvig Barnets (r. 900-911) død i 911, men Otto afviste på grund af sin høje alder. Hermed understregede Widukind, at Otto var fuldt ud kvalificeret til kongeligt embede og endda kunne have efterfulgt den sidste karolingiske konge i det østfrankiske rige. Herefter anvendte Widukind dydsargumentet til at pointere Ottos egnethed som hertug og vel også til kongeligt embede. Han fortalte, at den foregående hertug Bruno efterlod det sachsiske hertugembede til sin bror Otto, som på trods af sin unge alder var ham overlegen i alle dyder.⁵⁰ På denne måde demonstrerede Widukind, at egnethed til embede var betinget af besiddelsen af dyder i stort mål snarere end at være førstefødt. Muligvis var det Widukinds ærinde, at læseren her skulle erkende parallellen til kong David, der ligesom hertug Otto var en yngre søn.

Følgende udtalte Widukind om den første ottonske konge Henrik I, hertug Ottos søn:

”Denne, som i en tidlig alder smykker sit liv med dyder af alle slags, vokser dag for dag i strålende klogskab og berømmelse for alle gode handlinger”.⁵¹

47 Reuter 1991, s. 155–157; Mayr–Harting 2007, s. 12 f., 39.

48 Jf. fx Karpf 1985, s. 191 ff.; Lees 2002, s. 13–24.

49 Widukind, bog 1, kap. 16. Jf. også Liudprands *Antapodosis* og Hrotsvits *Gesta Ottonis*. Liudprand og Hrotsvit nævnte ikke ottonernes ægteskabelige alliancer med karolingerne, men i stedet med andre herskerslægter. Liudprand, *Antapodosis*, bog 2, kap 18–26; bog 4, kap. 15–19; Hrotsvit, s. 276–281, 291–299.

50 Widukind, bog 1, kap. 16.

51 Widukind, bog 1, kap. 17: ”Qui cum primaeva aetate omni genere virtutum vitam suam ornaret, de die in diem proficiebat precellenti prudentia et omnium bonorum actuum gloria”.

I dette citat henviste Widukind både til dyderne og gode handlinger som karakteristika ved Henrik I, ganske lig Rathers repræsentation af kong David. Widukind tillagde altså både aristokratisk fødsel og besiddelsen af dyder stor værdi i karakteristikken af kongen. Det var dog først og fremmest besiddelsen af dyder, som forfatterne af de historiske narrativer, ligesom Rather, anførte som kvalifikation til høje embeder.

Kardinaldyderne som vejen til god embedsførelse

Rather karakteriserede den forbilledlige David som den mest magtfulde (*potentissimus*), tapre (*fortissimus*), retfærdige (*iustissimus*), mådeholdende (*temperantissimus*), kloge (*prudenterissimus*) og hellige (*sanctissimus*) konge.⁵² Rather refererede dermed tydeligt til kardinaldyderne i sin karakteristik af denne forbilledlige konge, men dog også til andre kvaliteter såsom magtfuldkommenhed og hellighed. Rather forklarede desværre ikke, hvad han præcist mente med Davids hellighed og magtfuldkommenhed. Der synes ikke at være tale om dyder. Til gengæld satte Rather fokus på en anden af Davids dyder, da han andetsteds fortalte om Davids barmhjertighed (*misericordia*), da denne dømte sin fjende Saul.⁵³ Rather pointerede endda værdien af barmhjertighed i kongeligt embede i samme kapitel som kardinaldyderne.⁵⁴ Rather brugte dog langt mere plads på at forklare kardinaldydernes plads og betydning i kongeligt embede end barmhjertighed. Rather anførte fx, at fraværet af de fire dyder hos den, som næsten besidder al overhøjhed i verden (og misbruger den), vil betyde, at han ikke retmæssigt kan kaldes konge; for dårlig regeringsførelse vil føre til, at selv det største imperium vil gå tabt.⁵⁵ Rather uddybede ikke, hvorledes han forstod sammenhængen mellem kardinaldyderne og dårlig regeringsudøvelse, men henviste til en tidligere nævnt tænker som sin autoritet. Formodentligt drejer det sig her om kirkefaderen Augustin; Rather havde netop nævnt Augustin i det foregående kapitel.⁵⁶ Muligvis alluderede Rather i sin udlægning af kardinaldydernes betydning for regeringsførelse til Augustins *De Civitate Dei*.⁵⁷ Heri refererede Augustin netop til de fire kardinaldyder i sin udredning om dyders betydning for det romerske imperiums levedygtighed.⁵⁸

52 Rather, bog 4, kap. 23.

53 Rather, bog 4, kap.18–19.

54 Rather, bog 3, kap. 6.

55 Rather, bog 3, kap. 5.

56 Rather, bog 3, kap. 4.

57 Jf. Reid 1991, s. 603 for henvisninger til *De Civitate Dei* i andre af Rathers værker.

58 Augustin, *De Civitate Dei*, bog 5, kap. 20. Jf. også bog 5, kap. 7– 24.

Andetsteds anførte Rather, at kardinaldyderne skulle tjene til kongens beskyttelse mod enhver form for fjender.⁵⁹ Der er flere mulige tolkninger: Enten kan kardinaldydernes beskyttende egenskab forstås i konkret forstand som i ovennævnte reference til Augustin, eller den kan forstås i åndelig forstand. Jeg tolker det som udtryk for en dualistisk opfattelse: som beskyttelse mod rent fysiske fjender såvel som åndelige, dvs. djævelen. Kampen mod den indre fjende, djævelen, indgår netop som en generel tematik i Rathers fortale. Ydermere henviste Rather netop også i sin diskussion af kardinaldyderne til deres nytte i åndelig forstand og dermed i efterlivet. Rather ytrede nemlig, at den mand var lykkelig (*beatus*), om hvem det kunne siges, at han bar kardinaldyderne som et stykke tøj.⁶⁰ *Beatus* i middelalderlig sprogbrug kendetegnede typisk netop salighed eller lykke i åndelig forstand.⁶¹ Værdien af kardinaldyderne for kongen i det materielle liv kan hermed forstås således, at hvis kongen ville vinde over sine fjender og undgå afsættelse i det materielle liv, så burde han leve i overensstemmelse med kardinaldyderne. På denne måde kunne kongen opnå lykke i det materielle liv såvel som i efterlivet. Det var dermed af yderste vigtighed for kongen at følge kardinaldyderne.

Rather understregede, henvendt til kongen, vigtigheden af, at kongen genkendte de dyder, som han burde imitere.

”Sandelig, hvad nytter det at genkende dem, som efterligner (dyderne), hvis det hænder, at man ikke kender dyderne og hvad de egentlig er ud fra sikre tegn på dem.”⁶²

Rather karakteriserede dernæst kardinaldyderne som følger:

”Retfærdighed er, således som det allerede er defineret af vores (ærværdige) forfædre, en tilbøjelighed i sjælen, som tjener til det almenes nytte, som skænker til enhver hans værdighed; derfor betegnes retfærdighed med rette som rettens status. Men retten er loven selv, og den retfærdige er den, som vogter retten, det er selve loven, eller den (retfærdige er den), som udmåler det passende til hver enkelt, således med Herrens ord: Giv kejseren, hvad

59 Rather, bog 3 kap. 2. Jf. også bog 3, 6. Her citerede Rather fra *Visdommens bog* og understregede, at for at undgå den hårdeste straf, som tilkommer dem, der rangerer højest, må kongen følge kardinaldyderne.

60 Rather, bog 3, kap. 5.

61 Mähl 1969, s. 107. Allerede den fremtrædende lærde Alcuin (ca. 730–804) kobede ligesom Rather dette begreb til kardinaldyderne. Alcuins reference til efterlivet (det himmelske rige) er dog langt tydeligere end Rathers.

62 Rather, bog 3, kap. 5: ”Verum quid affert earum cognoscere emulas, si contingat et ipsae quae sint, certis indiciis pernescire uirtutes? Definiamus igitur quae sint ipsae, et luce fulgorantius parebit, quid non sint ipsae”.

kejsereis er, og Gud, hvad Guds er. Klogskab er den sande viden om gode og onde ting. Mådehold er udholdende og passende selvbeherskelse til at modstå lidenskaber og andre upassende (forkerte) drifter i sjælen. Denne (dyd) kaldes også beskedenhed, fordi den handler med måde eller i den rette målestok i alting. Tapperhed er velvidende at stå ansigt til ansigt med farer og standhaftigt at udholde slid.”⁶³

Rather anvendte særlig meget plads på at uddybe dyden retfærdighed sammenlignet med de andre dyder og behandlede denne dyd som den første blandt kardinaldyderne. Herved signalerede Rather vel, at han anså efterlevelsen af retfærdighed som mest central for udøvelse af kongeligt embede. Den retfærdige mand karakteriserede Rather som den, der på passende vis vogter loven eller som den, der udmåler det passende til hver enkelt. Og dette, mente Rather, kunne sidestilles med et citat fra Matthæusevangeliet: ”Giv kejseren, hvad kejserens er og Gud, hvad Guds er”. Således understregede Rather skellet mellem kongens forpligtelse over for den verdslige og åndelige magt. Rather refererede til dette citat i Matthæus-evangeliet adskillige gange i sit værk.⁶⁴ Muligvis ønskede han at pointere forskellene mellem biskoppens og kongens jurisdiktion i fx spørgsmålet om, hvem der havde ret til at dømme gejstlige og fordele kirkens goder. Rather betonedede netop i anden henseende, hvorledes han selv som biskop var blevet uretmæssigt behandlet af kong Hugo, for en konge havde ikke ret til at dømme en biskop.⁶⁵ Således mente Rather, at kongen var forpligtet til at udøve retfærdighed ved at vogte loven og dømme i den verdslige sfære, men at kongen ikke havde ret til at dømme medlemmer af gejstligheden. Men Rather synes også at tage stilling til en anden åbenbart udbredt diskurs. Andetsteds forklarede Rather nemlig, hvorfor også mennesker havde ret til at dømme og ikke kun Gud, selv om det kunne forstås således ud fra Bibelens ord.⁶⁶ Kongens forpligtelser og begrænsninger i udøvelse af retfærdighed udgjorde et centralt tema for Rather vel netop på grund af hans egen prekære livssituation på skrivetidspunktet. Samtidig mente han åbenbart, at det var nødvendigt at forsvare menneskets ret til at dømme. Det kunne tyde på, at menneskets ret til at dømme var omdebatteret i samtiden.

63 Rather, bog 3, kap. 5: ”Iustitia est, ut iam a maioribus est diffinitum, habitus animi pro communi utilitate servatus, suam cuique tribuens dignitatem; unde proprie iustitia dicitur quasi iuris status. Ius autem est propria lex, et iustus qui ius, id est propriam legem, custodit, vel qui quod proprium est unicuique impendit, ut illud Domini: Reddite quae Caesaris Cesari, et quae sunt Dei Deo. Prudentia est rerum bonarum malarumue uerax scientia. Temperantia est aduersum libidines aliosque non rectos impetus animi firma et moderata dominatio. Haec et modestia uocatur, quia cum modo uel mensura omnia agit. Fortitudo est considerata periculorum susceptio et laborum firma perpressio”.

64 Rather, bog 3, kap. 29; bog 4, kap. 4.

65 Rather, bog 3, kap. 13–14, 16, 19.

66 Rather, bog 1, kap. 11, 16–17.

De andre kardinaldyder beskrev Rather mere kortfattet. Klogskab var at være i besiddelse af den sande viden om gode og onde ting. Mådehold var at modstå lyster eller andre upassende sjælelige angreb, men blev også betegnet som at følge en middelvej. Tapperhed besad to betydninger, hvor det enten handlede om velvillende at stå ansigt til ansigt med faren eller besidde sjælelig udholdenhed.

Rather understregede i det hele taget kardinaldydernes nytte for alle mennesker. Fx henviste Rather direkte til *Visdommens bog* og illustrerede nytten af kardinaldyderne ved at citere herfra.

”For hun (sjælens visdom) lærer nemlig (én) afholdenhed, visdom og retfærdighed og dyd, som er mere nyttige for mennesker end noget andet på jorden. Den opmærksomme læser ser, at hvor der er (står) afholdenhed kan vi sætte mådehold, for visdom klogskab og for dyd tapperhed.”⁶⁷

Rather anvendte flere steder *Visdommens bog* som autoritet.⁶⁸ *Visdommens bog* refererede imidlertid ikke helt på samme måde til kardinaldyderne som Rather. I sin første diskussion af kardinaldyderne anvendte Rather biskop Isidor af Sevilla og muligvis også den antikke forfatter Cicero som forlæg. Hos begge forfattere benævnes flere kardinaldyder anderledes.⁶⁹ Rather oplyste da også, at den opmærksomme læser ville være klar over, at de fire dyder i *Visdommens bog* var de fire dyder, som han tidligere havde diskuteret.⁷⁰ Rather var dermed opmærksom på, at uoverensstemmelser i terminologien mellem *Visdommens bog* og hans egen udlægning kunne forstyrre læseren. Endda tyder det på, at Rather var sig bevidst, at læseren muligvis definerede kardinaldyder på anden vis end han selv, for hvorfor ekspliciterede han ellers misforholdet mellem sin egen definition og *Visdommens bog* for herefter at demonstrere deres synonymitet? Mådehold fremstillede Rather som synonymt med *temperantia*, *modestia* og *sobrietas* og klogskab med *prudentia* og *sapientia*. Tapperhed i dets to betydninger ligestillede han med *fortitudo* og *virtus*. Rather illustrerede hermed, at forskellige ord kunne dække over det samme dydsbegreb.⁷¹ Desværre forklarede Rather ikke, hvorvidt læserne burde skelne mellem visdom og klogskab. Rathers reference til *Visdommens bog* indikerer, at det muligvis kan forstås således, at visdom lærer mennesket dyden

67 Rather, bog 3, kap. 5: ”Sobrietatem enim et sapientiam docet, et iustitiam, et uirtutem, quibus nil utilius in terra est hominibus – ubi sobrietatem temperantiam, sapientiam esse quam et nos posuimus prudentiam, uirtutem fortitudinem diligens lector attendat”.

68 Rather, bog 1, kap. 17; bog 3, kap. 6; bog 5, kap. 4.

69 Jf. Reid 1984, noter til teksten s. 80; Reid 1991, s. 553, slutnote 11–12; Dolbeau 1985, s. 526. Dolbeau mener, at Cicero-citatet bygger på lån fra Cassiodor og Isidor. Generelt mener Dolbeau, at Rathers antikke citater byggede på lån fra Augustin, Ambrosius, Boethius og andre kristne forfattere. Jf. Dolbeau 1986, s. 153. Dolbeau kritiserer Reids angivelse af intertekstuelle referencer i *Praeloquia*. Jf. Dolbeau 2016, s. 134 ff.

70 Rather, bog 3, kap. 5.

71 Rather, bog 3, kap. 5.

klogskab. Widukinds og Liudprands referencer til Henrik I's klogskab (*prudencia*) såvel som Liudprands og Hrotsvits referencer til Otto I's visdom (*sapientia*) kan dermed enten fortolkes som udtryk for samme dyd, eller også kan visdom forstås som forudsætningen for klogskab.⁷² Rather forklarede ikke sin forståelse af ordet *virtus*, men selv anvendte Rather begrebet *virtus* som udtryk for dyd.⁷³ Samtidig henviste han til *virtus* som tapperhed. Forfatternes brug af begrebet *virtus* kan derfor også være tvetydig i de historiske narrativer.

Rather anvendte forholdsmæssigt meget plads på at forklare, hvordan hver enkelt kardinaldyd blev benævnt og kunne forstås.⁷⁴ Intet andet sted forklarede Rather dyders beskaffenhed med en begrebsdiskussion. Hermed signalerede Rather vel sin forståelse af kardinaldydernes vigtighed for kongen såvel som det enkelte menneske. Samtidig demonstrerede han, at han selv og læserne typisk omtalte flere af kardinaldyderne på anden vis end i *Visdommens bog*, samt at disse mere gængse betegnelser for kardinaldyderne var kompatible hermed.

Kongens dyder i de historiske narrativer

I historiske værker med kongers liv og handlinger som narrativets omdrejningspunkt italesatte forfatterne som oftest de ottonske kongers dyder eller generelt deres dydighed/godhed, før de påbegyndte deres skildring af kongens embedsførelse. Når forfatterne nævnte specifikke dyder, anførte de gerne med udgangspunkt i en eller flere kardinaldyder, hvorledes kongen var egnet til sit embede.⁷⁵ Widukind og Liudprand nævnte fx klogskab eller visdom i karakteristikker af Henrik I. Liudprand koblede også klogskab med en anden kardinaldyd, retfærdighed. Liudprand beskrev eksempelvis, hvordan den døende kong Konrad (r. 911-918) opfordrede til valget af Henrik I som sin efterfølger, fordi han var klog og streng og derfor i stand til at udøve en retfærdig dom.⁷⁶ Liudprand uddybede i de følgende kapitler, hvorledes Henrik I's beslutninger i en krigssituation var udtryk for visdom. Henrik valgte fx at samtale med sin modpart for at undgå uoprettelig skade på begge hæere.⁷⁷ Andetsteds udlagde Liudprand Ottos fredsbestræbelser som udtryk for Ottos visdom, fx da han fortalte, at Otto gennem sin visdom sørgede for fred.⁷⁸

72 Widukind, bog 1, kap. 17; Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 16; Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, 15; Hrotsvit, s. 282.

73 Jf. fx citat fodnote 39 og 62.

74 Rather, bog 3, kap. 2-6.

75 Jf. fx Hrotsvit, s. 276-277; Widukind, bog 1, kap. 17; Liudprand, *Antapodosis*, bog 2, kap. 20; bog 4, kap. 15.

76 Liudprand, *Antapodosis*, bog 2, kap. 20.

77 Liudprand, bog 2, kap. 21-22.

78 Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 15.

Widukind begrundede Henrik I's klogskab og gode gerninger med, at Henrik fra sin ungdom stræbte efter både det sachsiske folks berømmelse såvel som at sikre freden med al sin magt. Widukind forbandt her Henriks klogskab med indsatsen for fred i hans kapacitet som hærfører. Widukind anførte i samme kapitel, at Henriks fader valgte at sætte ham i spidsen for hæren på grund af Henriks klogskab og kvaliteten i dennes rådgivning.⁷⁹

Hrotsvit betegnede hverken Henrik I som klog eller vis, men lagde i stedet vægt på dennes udøvelse af retfærdighed.⁸⁰ Dog illustrerede Hrotsvit en lignende forståelse af klogskab som forudsætning for retfærdighed som hos Liudprand, da hun fremstillede kong Davids forbilledlige søn Salomon som forbillede for Otto I's søn Otto II (r. 961-983). Ifølge Hrotsvit forordnede kong Salomon klogt lovenes hellige bestemmelser.⁸¹ Hun forklarede andetsteds, at Otto I's visdom i dennes regering ville have bragt lykkelig fred, hvis den urgamle fjende ikke havde skabt ufred. Her refererede hun implicit til, at djævelen var årsag til oprøret mod Otto I i 940-941. Otto var således uden skyld. Hrotsvit forklarede ikke, hvorledes Ottos visdom kom til udtryk, men kongens visdom og fredsbestræbelser var tydeligt forbundne hos hende, selvom djævelen kunne stå i vejen for freden.⁸²

Widukind refererede ikke eksplicit til Otto I's klogskab/visdom. Dog præsenterede Widukind som et udtryk for Ottos intellekt (*ingenium*), at Otto efter sin dronnings død lærte bogstaver i sådant et omfang, at han både blev i stand til at læse og forstå bøger.⁸³ Hverken Liudprand eller Hrotsvit anførte Ottos bestræbelser for at lære at læse og skrive.

I de historiske narrativer skildrede forfatterne altså kongens klogskab/visdom i hans håndtering af militære såvel som retlige anliggender med det mål at sikre freden. Herudover anså forfatterne det muligvis for et tegn på klogskab/visdom, at kongen formåede at læse og skrive.

At Liudprand og Hrotsvit valgte at præsentere klogskab/visdom som forudsætning for retfærdighed kunne bygge på *Visdommens bog*. Begge forfattere synes i lighed med Rather at opfatte denne bog som en autoritet.⁸⁴ Det forbliver derimod uklart, hvorfor Widukind undlod at referere til Ottos klogskab. Muligvis anså Widukind ikke Ottos beslutninger for kloge fx i forbindelse med domsafsigelser. Den fremtrædende middelalderhistoriker Beumann fremhæver ellers netop *prudentia* som den vigtigste mentale dyd i karakteristikkene af de vigtigste individer

79 Widukind, bog 1, kap. 17.

80 Hrotsvit, s. 276.

81 Hrotsvit, s. 275.

82 Hrotsvit, s. 281. Jf. for Hrotsvits fredsforestilling Schütze-Pflugk 1972, s. 68–69. Jf. for en anden fortolkning af Hrotsvits narrativ om oprøret Lees 2013, s. 216 ff.

83 Widukind, bog 2, kap. 36; Jf. Beumann 1950, s. 129–130.

84 Liudprand, *Antapodosis*, bog 1, fortalen. Hrotsvit henviser ikke til *Visdommens bog* som en autoritet i *Gesta Ottonis*, men anvender den i andre sammenhænge. Brown 2004, s. 161 ff.

hos Widukind.⁸⁵ Og selv skrev Widukind, at Otto ikke stod tilbage for Henrik hverken i kropslige eller sjælelige dyder.⁸⁶ Ligeledes forbliver det uklart, hvorfor Hrotsvit undlod at nævne klogskab/visdom i sin karakteristik af Henrik I, mens hun betegnede Otto I og hans søn Otto II som enten vise eller kloge.

Forfatterne skildrede altid de ottonske kongers udøvelse af retfærdighed i retlige anliggender.⁸⁷ Skildringer af Otto I's indsats for retfærdighed forekom hyppigst i forbindelse med Ottos håndtering af gejstlige anliggender og fjender. Både Widukinds og Liudprands fremstillinger udviste ligheder med Rathers repræsentation af retfærdighed som korrekt fordeling af goder for hhv. gejstlighed og verdslighed. Liudprand anførte fx i forbindelse med Otto I's felttog til Italien, at Ottos motivation herfor var at genoprette verdslig og guddommelig ret.⁸⁸ Liudprand beskrev endda, hvorledes proceduren for afsættelsen af pave Johannes XII foregik. Her lagde Liudprand vægt på, at Otto netop ikke satte sig til doms. Her var proceduren den, som Rather anbefalede i *Praeloquia*. Den bestod i, at Otto lod et råd af biskopper varetage retssagen.⁸⁹

Forfatterne nævnte også Ottos barmhjertighed (*misericordia*) eller mildhed (*clementia*) i deres skildringer af Ottos håndtering af sine fjender, interne såvel som eksterne.⁹⁰ Widukind anførte fx i flere tilfælde, hvordan Ottos mildhed over for oprørere førte til stor ulykke.⁹¹ På trods af at mildhed blev anset for en væsentlig kongelig dyd, vurderede Widukind i enkelte tilfælde således Ottos mildhed som uhensigtsmæssig. I forskningen er det blevet anført, at dyden mildhed (*clementia*) hos Widukind kan forstås som mådehold.⁹² Dog ligger mildhed betydningsmæssigt tættere på barmhjertighed (*misericordia*) eller kærlighed (*caritas*), for her er tale om behandling til fordel for den undergivne snarere end simpel selvkontrol. Rather definerede heller ikke mådehold som lig mildhed i sin udlægning af kardinaldyderne.⁹³

85 Beumann 1950, s. 129–130.

86 Widukind, bog 1, kap. 41.

87 Widukind, bog 1, kap. 35; bog 2, kap. 3; bog 3, kap. 3; Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 25; *Historia Ottonis*, kap. 4; *Hrotsvit*, s. 275–276, 282.

88 Liudprand, *Historia Ottonis*, kap. 1–2; jf. også Widukind, bog 3, kap. 3; Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 28.

89 Liudprand, *Historia Ottonis*, kap. 10–17; *Rather*, bog 4, kap. 11–12.

90 Widukind, bog 2, kap. 10–11; Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 35; *Hrotsvit*, s. 282.

91 Widukind, bog 2, kap. 10.

92 Beumann 1950, s. 139. jf. for en anden udlægning Bagge 2002, s. 55.

93 En af Rathers kirkelige autoriteter, Isidor, refererede i sine definitioner af mildhed (*clemens/clementia*), barmhjertighed (*misericors/misericordia*) og mådehold (*temperies/temperantia*) til forskellige kvaliteter. Der er dog lighedspunkter ml. *clemens* og *misericors*. Jf. *Etymologiae*, bog 10, kapitel med overskriften C, afsnit 36; kapitel med overskriften M, afsnit 164, 168; bog 2, kap. 24. Jf. *Rather*, bog 1, kap. 29 for Isidor som autoritet og Reid 1991, s. 605 for Rathers citater fra Isidors værk. Jf. også Fichtenau 1957, s. 41 ff. for tolkning af *clementia* og *misericordia* som paralleludtryk.

Forfatterne nævnte umådeligt ofte tapperhed i forbindelse med såvel Henrik I som Otto I's krigsdeltagelse. Her handlede det netop om krige, som kongerne gik sejrige ud af. Kendetegnende for beskrivelserne af kongernes kampe mod ungarerne var deres vilje til at se faren i øjnene. Fx beskrev Widukind, hvordan Otto I både var et eksempel på den mest tapre soldat og bedste feltherre, for han vendte sig som den første mod fjenden, her ungarerne.

”Og efter at have sagt disse ord greb han skjoldet og den hellige lanse, og vendte selv som den første hesten mod fjenden og opførte sig som den tapreste soldat og den bedste feltherre.”⁹⁴

Men Liudprand og Widukind havde tilsyneladende lettere divergerende opfattelser af kongelig tapperhed. Liudprand understregede Henrik I's åndelige tapperhed i sin første kamp som konge mod ungarerne. Ifølge Liudprand var Henrik kropsligt svag, da ungarerne angreb, men hans åndelige tapperhed (*mentis vigore/animi constans*) styrkede ham, således at han kunne stige op på sin hest og samle sine krigere om sig og opildne dem til kamp.⁹⁵ Widukind derimod beskrev slet ikke Henrik I's indsats i denne krig, men kun hvorledes kongen holdt sig tilbage, fordi hans krigere var uøvede. Widukind berettede endda, at han ikke ville fortælle om denne krig.⁹⁶ Widukind omtalte dog Henriks tapperhed i andre krige.⁹⁷

Liudprand og Widukind var tilsyneladende enige om, at Henrik ikke deltog aktivt i sin første krig som konge. For Widukind udgjorde egen aktiv deltagelse i krig muligvis et væsentligt kriterium for tapperhed. Liudprand derimod lagde vægt på Henriks sjælelige udholdenhed. Liudprand fortolkede dermed vel ligesom Rather sjælelig udholdenhed som udtryk for tapperhed. Bortset fra dette ene eksempel var der både hos Widukind og Liudprand fokus på tapperhed i kamp, fx Otto I's tapperhed i krig med rigets ydre såvel som indre fjender. Forfatterne anførte dog kun tapperhed i krig, når kongen sejrede.⁹⁸ Forfatternes kobling mellem tapperhed og sejr i krig kan være udtryk for en augustinsk forestilling. Rather anførte netop, at det var tåbeligt at betegne sig selv som tapper, hvis man blev besejret i kamp. Dette underbyggede Rather med en henvisning til Augustin som sin autoritet.⁹⁹

Forfatterne karakteriserede kun sjældent de ottonske konger som mådeholdne. Dog omtalte Liudprand et enkelt eksempel på kongens mådehold, nemlig at

94 Widukind, bog 3, kap. 46: ”Et his dictis, arrepto clipeo ac sacra lancea, ipse primus equum in hostes vertit, fortissimi militis ac optimi imperatoris officium gerens”.

95 Liudprand, *Antapodosis*, bog 2, kap. 24–31.

96 Widukind, bog 1, kap. 32.

97 Widukind, bog 1, kap. 30.

98 Jf. fx Widukind, bog 2, kap. 4–5; bog 3, kap. 8 og 46; Liudprand, *Antapodosis*, bog 2, kap. 24–31; bog 4, kap. 19–30.

99 Rather, bog 3, kap. 4.

Otto I overvandt kroppens lidenskab.¹⁰⁰ Widukind nævnte i lighed hermed, at Otto fastede og begrænsede sin søvn uden dog at definere denne kropskontrol som udtryk for mådehold.¹⁰¹

Forfatterne opererede med dydsforestillinger, som i mange tilfælde kan forstås som paralleller til *Praeloquia*. Hos Hrotsvit og Liudprand var der langt flere tydelige lighedstræk med *Praeloquia* end hos Widukind. Forfatterne anførte ofte kardinaldyderne klogskab/visdom, retfærdighed og tapperhed, men de skildrede også andre dyder, fx barmhjertighed/mildhed. Det er vanskeligt at afgøre, hvorvidt der var et klart hierarki blandt kongens dyder, bl.a. grundet forskelle i skildringerne af Henrik I's og Otto I's dyder. Referencer til kong Ottos klogskab/visdom er fx ikke lige så frekvente eller tydelige hos Widukind som hos Hrotsvit og Liudprand. Hos Liudprand og Hrotsvit indgår klogskab/visdom som oftest i beskrivelsen af flere ottonske kongers forudsætninger for embede, hvorfor netop denne dyd i disse værker kan ses som den fremmeste i dydshierarkiet for den gode konge. Klogskab/visdom var sandsynligvis både for Liudprand, Hrotsvit og Widukind den vigtigste dyd i kongeligt embede. Her tjente klogskab/visdom som forudsætning for fred. Hrotsvit og Liudprand præsenterede også klogskab/visdom som forudsætning for retfærdighed. Forrangstillingen af klogskab/visdom afspejlede muligvis *Visdommens* bogs autoritative status i samtiden. Derudover synes både Liudprand og Hrotsvits værker at genspejle Rathers forståelse af klogskab som forudsætning for at kunne skelne mellem det gode og onde og dermed være i stand til at afgive en retfærdig dom.

Kongens retfærdige magtudøvelse indtager en central plads i narrativerne, særligt Otto I's udøvelse af retfærdighed i de interne stridigheder i riget indgår som en tydelig og væsentlig tematik hos alle tre forfattere. I skildringen af Ottos retlige afgørelser udgør kongens barmhjertighed og/eller mildhed en specifik tematik. Særligt Widukind synes her at retfærdiggøre kongens problematiske beslutninger med hans mildhed. Derimod behandlede forfatterne Henrik I's indsats for lov og ret overfladisk, selvom alle tre refererede til Henriks retfærdighed. Kongens tapperhed og sejr i krig er en tematik, som fylder meget i skildringen af både Otto I og Henrik I's embedsførelse. Til gengæld fylder mådehold ikke meget i skildringerne af hverken Otto I eller Henrik I.

Der var således væsentlig forskel på, hvordan forfatterne skildrede Henrik I's og Otto I's kardinaldyder, endda inden for det enkelte historiske værk. Dette kan til dels skyldes sandhedskravet iboende i den historiske genre, da alle forfatterne på hver deres måde understregede deres stræben efter sandheden.¹⁰² Denne stræben efter sandhed betød, at forfatterne vel på samme tid forholdt sig til ide-

100 Liudprand, *Antapodosis*, bog 4, kap. 28. Jf. også Hrotsvit, s. 276 (*moderamine*).

101 Widukind, bog 2, kap. 36.

102 Goetz 2013, s. 27 ff.; Liudprand, *Antapodosis*, bog 1, fortalen, kap. 2; Widukind, bog 1, kap. 2, 8; Hrotsvit, s. 273–274.

alforestillinger om god kongelig embedsførelse og deres viden om kongen som historisk figur.

Sammenfattende bemærkninger og implikationer

Det er i min undersøgelse gjort sandsynligt, at Rathers værk *Praeloquia* kan bidrage til et dybere indblik i gejstlighedens forståelse af dydernes betydning for kongelig embedsførelse i 900-tallet. I 900-tallet demonstrerede forfatterne, at det var afgørende at besidde dyder for at blive anset for kvalificeret til kongeligt embede, mens værdien af aristokratisk afstamning var sekundær i forhold hertil. Rathers udlægning af dyders værdi som adgang til guddommelig velvilje og dermed høje embeder giver således nye input til vores forståelse af baggrunden for den stigende interesse for dydsetik i 900-tallet. Hermed viste Rather nemlig det nye ottonske dynasti, hvordan det kunne legitimere sin ret til kongeligt embede på anden vis end ved karolingisk afstamning.

Rathers forestillinger om en række dyders betydning i kongeligt embede genpejles i den fortællende historieskrivning. Heri omtalte forfatterne flere semantisk nært beslægtede dyder og anså muligvis disse dyder for synonyme, selvom deres begrebsbrug varierede. Det er således vanskeligt at afgøre, hvordan man skal tolke den enkelte forfatters fremstilling af de ottonske kongers dyder. Selvom forfatterne ikke skildrede alle kardinaldyder i lige stort omfang, fremgår det tydeligt, at kardinaldyderne ligesom hos Rather indtog en central plads i dydshierarkiet i repræsentationen af kongen. Forfatterne behandlede dog ikke hver enkelt kardinaldyd lige udførligt og refererede fx langt oftere til kongens klogskab/visdom, retfærdighed og tapperhed end mådehold. Forfatterne brugte også mere plads på at skildre Otto I's udøvelse af retfærdighed end Henrik I's. Muligvis fordi forfatterne opfattede Otto I's domshandlinger som problematiske, hvorfor forfatterne i stedet lagde vægt på Ottos mildhed/barmhjertighed eller ville pointere dennes retfærdighed. Hos Widukind og Liudprand udgjorde Henriks klogskab/visdom en væsentlig forudsætning for hans erhvervelse af et højt embede, mens Hrotsvit ikke nævnte Henriks klogskab/visdom. Til forskel fra Liudprand og Hrotsvit skildrede Widukind ikke Otto I's klogskab/visdom så tydeligt. Dog synes Widukind ligeledes at tillægge denne kardinaldyd stor betydning, særligt for kongens succes i fredsbestræbelser. Forfatternes få referencer til kongens mådehold indikerede, at forfatterne hermed mente kongens afholdenhed fra kropslige glæder. Forfatternes opfattelser af kongelig tapperhed varierede lidt, men et sikkert tegn på tapperhed var, at kongen uden tanke for egen sikkerhed mødte krigens farer.

Der kan være mange årsager til, at en forfatter fravalgte at anføre en specifik dyd i skildringen af de ottonske konger i sit historiske narrativ. Forfatteren kan have ment, at den pågældende konge ikke besad netop denne dyd. Eller også er

der tale om en anden problematik, netop at forfatteren snarere end at eksplicite dyden i sit ordvalg illustrerede den ved handlinger. Rather anførte netop gentagne gange, at konger kunne lære moralsk opførsel ved at efterligne forbilleder fra Bibelen og fremhævede særligt David. Interessen for David-figuren som eksemplarisk forbillede for konger ses tydeligt i flere af de historiske narrativer. Videre studier af repræsentationen af David-figuren i Bibelen samt kirkefædrenes udlægning af Davids dyder vil muligvis kunne give yderligere indblik i idealer for god kongelig embedsførelse i 900-tallet. Hermed vil paralleller til David i narrativerne fremtræde tydeligere for den nutidige læser.

I det hele taget er der behov for yderligere undersøgelser for at forstå dydshierarkiet og forestillinger om dydernes betydning for udøvelsen af kongeligt embede i 900-tallet. Augustins dydsforestillinger er repræsenteret hos Rather og i flere af de historiske narrativer. Og sammenholdt med forfatterens interesse for såvel David som *Visdommens bog* tyder det på, at særligt bibelske og kirkelige autoriteter som kirkefædrene fungerede som forbilleder for Rather og hans samtidige. Det bør dog undersøges nøjere, hvilke tekstlige autoriteter forfatterne byggede på i deres udlægning af de forskellige dyder i kongelig embedsudøvelse. Videre studier af Augustin samt andre kirkefædres omtale af dyder, referencer til Bibelen, antikke og kristne forfattere såvel som kirkefædrenes brug af tekster om dyder vil muligvis kunne afklare dette forhold.

Litteratur

- Ambrosius: "De Officiis": Ivor J. Davidson (red.): *Ambrose: De Officiis*, bd. 1. Oxford University Press 2001/2004, s. 118-437. DOI: 10.1093/0199245789.001.0001.
- Anton, Hans Hubert 1968: *Fürstenspiegel und Herrscherethos in der Karolingerzeit*. Ludwig Röhrscheid Verlag.
- Augustin: "De Civitate Dei". Jeffrey Henderson (red.): *Augustine City of God II. Books 4-7*. Loeb Classical Library. Harvard University Press 1963.
- Bagge, Sverre 2002: *Kings, Politics, and the Right Order of the World in German Historiography c. 950-1150*. Brill.
- Bejczy, István 2011: *The Cardinal Virtues in the Middle Ages: A Study in Moral Thought From the Fourth to the Fourteenth Century*. Brill. DOI: 10.1163/ej.9789004210141.i-361.
- Bejczy, István: "Kings, Bishops and Political Ethics". *Medieval Studies* 2002:64, s. 267-286. DOI: 10.1484/J.MS.2.306496.
- Bernhardt, John 2006: "Concepts and Practice of Empire in Ottonian Germany (950-1024)". Björn Weiler & Simon MacLean (red.): *Representations of Power*

- in Medieval Germany 800-1500*. Brepols, s. 141-163. DOI: 10.1484/M.IMR-EB.3.3438.
- Berschlin, Walter 2013: "Hrotsvit and her Works". Phyllis R. Brown and Stephen L. Wailes (red.): *A Companion to Hrotsvit of Gandersheim* (fl. 960): Contextual and Interpretive Approaches, Brill, s. 23-34. DOI: 10.1163/9789004234390.
- Beumann, Helmut 1984: "Otto der Große (936-973)". Beumann (red.). *Kaisergestalten des Mittelalters*. C.H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, s. 50-72.
- 1950: *Widukind von Korvei*. Hermann Böhlau Nachfolger.
- Boethius, "De Consolatione Philosophiae". Jeffrey Henderson (red.): *Boethius. The Theological Tractates. The Consolation of Philosophy*. Loeb Classical Library. Harvard University Press 1973, s. 130-434.
- Brown, Phyllis R. 2004: "Hrotsvith's Sapientia as a Foreign Woman". Phyllis Brown, Katharina M. Wilson & Linda McMillin (red.): *Hrotsvit of Gandersheim: Contexts, Identities, Affinities, and Performances*. University of Toronto Press, s. 160-176. DOI: 10.3138/9781442675902-010.
- Buchner, Rudolf (red.) 1973: *Lebensbeschreibungen einiger Bischöfe des 10.-12. Jahrhunderts*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft.
- Buchner, Rudolf og Schmale, Franz-Josef (red.) 1977: *Quellen zur Geschichte der sächsischen Kaiserzeit*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft.
- Davidson, Ivor 2002/2004: *Ambrose: De Officiis*, bd. 2. Oxford University Press. DOI: 10.1093/0199245789.001.0001.
- Deliyannis, Deborah Mauskopf 2003: "Introduction": Deborah M. Deliyannis (red.): *Historiography in the Middle Ages*. Brill, s. 1-13.
- Dolbeau, François 2016. "Pour mieux lire les Praeloquia de Rathier". Cédric Giraud & Dominique Poirel (red.): *La rigueur et la passion. Mélanges en l'honneur de Pascale Bourgain*, Brepols, s. 133-151. DOI : 10.1484/M.IPM-EB.5.111101.
- 1985. "Ratheriana II. Enquete sur les sources des 'Praeloquia'". *Sacris Erudiri* Jaarboek voor godsdienstwetenschappen 28, s. 511-566.
- 1986 : "Ratheriana III. Notes sur la culture patristique de Rathier". *Sacris Erudiri*. Jaarboek voor godsdienstwetenschappen 29, s. 151-165.
- Engsbro, Sigga 2019: "Den nye historieskrivning i 900-tallet. Kirkelige autoriteter som forbilleder og vejledere ". *Kulturstudier* 2019:2, s. 172-197. DOI:10.7146/ks.v10i2.118022.
- Fichtenau, Heinrich 1957: *Arenga. Spätantike und Mittelalter im Spiegel von Urkundenformeln*. Verlag Hermann Böhlau Nachf.
- Fichtenau, Heinrich 1984: *Lebensordnungen des 10. Jahrhunderts. Studien über Denkart und Existenz im einstigen Karolingerreich*, bd.1. Anton Hiersemann.

- Folcuin: "Gesta Abbatum Laubiensium". Pertz (red.): *Annales, chronica et historiae aevi Carolini et Saxonici*. MGH SS 4. Hannover 1841, s. 54-74.
- Giese, Martina 2006: "Die Historiographie im Umfeld des ottonischen Hofes.": Schieffer & Wentz (red.): *Die Hofgeschichtsschreibung im mittelalterlichen Europa*. Torun, s. 19-37.
- Goetz, Hans-Werner: *Gott und die Welt. Religiöse Vorstellungen des frühen und hohen Mittelalters*. Vol. 1. Akademie Verlag. DOI: 10.1524/9783050051406.
- 2013: "The Methodology of Medieval Chroniclers". János M. Bak & Ivan Jurkovi (red.): *Chronicon. Medieval Narrative Sources*. Brepols, s. 25-33.
- Grundmann, Herbert 1967: *Geschichtsschreibung im Mittelalter*. Vandenhoeck & Ruprecht.
- Guenée, Bernard 1980: *Histoire et culture historique dans l'Occident médiéval*. Aubier Montagne.
- Haarländer, Stephanie 2000: *Vitae Episcoporum. Eine Quellengattung zwischen Hagiographie und Historiographie, untersucht an Lebensbeschreibungen von Bischöfen des Regnum Teutonicum im Zeitalter der Ottonen und Salier*. Anton Hiersemann.
- Hrotsvit: "Gesta Ottonis". Walter Berschin (red.): *Hrotsvit. Opera Omnia*. De Gruyter 2013, s. 271-305. DOI: <https://doi.org/10.1515/9783110947670>
- Isidor af Sevilla: „Etymologiae”. Wallace Lindsay (red.): *Isidori Hispalensis Episcopi: Etymologiarum Sive Originum Libri XX*, bd. 1. Oxford University Press 1911. DOI: 10.1093/actrade/9780198146193.book.1.
- Jaeger, Stephen 1994: *Envy of Angels. Cathedral Schools and Social Ideals in Medieval Europe*. University of Pennsylvania Press. DOI: 10.9783/9780812200300.
- Jaeger, Stephen 1985: *Origins of Courtliness. Civilizing Trends and the Formation of Courtly Ideals, 939-1210*. University of Pennsylvania Press. DOI: 10.9783/9780812200898.
- Karpf, Ernst 1985: *Herrscherlegitimation und Reichsbegriff in der ottonischen Geschichtsschreibung des 10. Jahrhunderts*. Franz Steiner Verlag.
- Keller, Hagen og Althoff, Gerd 2008: *Die Zeit der späten Karolinger und Ottonen. Krisen und Konsolidierungen 888-1024*. Gebhardt. *Handbuch der deutschen Geschichte*, bd. 3. Klett-Cotta.
- Lees, Jay T. 2013: "David Rex Fidelis? Otto the Great, the Gesta Ottonis, and the Primordia coenobii Gandeshemensis". Phyllis R. Brown and Stephen L. Wailes (red.): *A Companion to Hrotsvit of Gandersheim (fl. 960): Contextual and Interpretive Approaches* DOI: 10.1163/9789004234390
- 2004: "Hrotsvit of Gandersheim and the Problem of Royal Succession in the East Frankish Kingdom": Brown, Phyllis Rugg, et al. (red.): *Hrotsvit of Gandersheim : Contexts, Identities, Affinities, and Performances*. University of Toronto Press, s. 13-28. DOI: 10.3138/9781442675902-002.

- Leyser, Karl 1994: "Ends and Means in Liudprand of Cremona". Timothy Reuter (red.): *Communication and Power in Medieval Europe. The Carolingian and Ottonian Centuries*. The Hambledon Press 1994, s. 125-142.
- Liudprand af Cremona: "Antapodosis". Paolo Chiesa (red.): *Liudprandi Cremonensis. Opera Omnia*. Brepols 1998, s. 169-183.
- "Historia Ottonis". Paolo Chiesa (red.): *Liudprandi Cremonensis. Opera Omnia*. Brepols 1998, s. 3-150.
- MacLean, Simon 2009: *History and Politics in late Carolingian and Ottonian Europe: the Chronicle of Regino of Prüm and Adalbert of Magdeburg*. Manchester University Press. DOI:10.7765/9781526112804.
- Mayr-Harting, Henry 2007: *Church and Cosmos in early Ottonian Germany*. Oxford University Press. DOI: 10.1093/acprof:oso/9780199210718.001.0001.
- Mähl, Sibylle 1969: *Quadrige Virtutum. Die Kardinaltugenden in der Geistesgeschichte der Karolingerzeit*, Böhlau Verlag.
- Misch, Georg 1955: *Geschichte der Autobiographie*. Vol. 2/1. Das Mittelalter. Erster Teil: Die Frühzeit. Zweite Hälfte. Verlag G. Schulte.
- Müller-Mertens, Eckhard: "The Ottonians as Kings and Emperors". Timothy Reuter (red.): *The New Cambridge Medieval History III c. 900-1024*. Cambridge University Press, s. 333-266. DOI: 10.1017/CHOL9780521364478.010.
- Rather af Verona: Brev 5 og 6. Fritz Weigle (red.): *Die Briefe des Bischofs Rather von Verona*. Monumenta Germaniae Historica 1977 (1949), s. 29-33.
- "Praeloquia". Peter L. D. Reid (red.): *Ratherii Veronensis. Praeloquiorum Libri VI. Phrenesis. Dialogus Confessionalis. Exhortatio Et Preces. Pauca De Vita Sancti Donatiani. Fragmenta Nuper Reperta Glossae*. Brepols 1984, s. 3-196.
- Reid, Peter L. D. 1991: *The Complete Works of Rather of Verona*. Medieval & Renaissance Texts & Studies. Binghamton.
- Renswoude, Irene van 2010: "The Sincerety of Fiction. Rather and the Quest for Selfknowledge". Corradini et al. (red.) *Egotrouble Authors and their Identities in the Early Middle Ages*. Verlag der österreichischen Akademie der Wissenschaften, s. 227-242.
- 2008: „The word once sent forth can newer come back“: Trust in Writing and the Dangers of Publication“: Schulte et al. (red.): *Strategies of Writing. Studies on Text and Trust in the Middle Ages*. Brepols, s. 393-413. DOI: 10.1484/m.usml-eb.3.4275
- Reuter, Timothy 1991: *Germany in the Early Middle Ages, c. 800-1056*. Longman. DOI: 10.4324/9781315836942.
- Ruotger: "Vita Brunonis": Rudolf Buchner (red.): *Lebensbeschreibungen einiger Bischöfe des 10.-12. Jahrhunderts*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft 1973, s. 178-261.

- Schieffer, Rudolf 1998: "Mediator cleri et plebis. Zum geistlichen Einfluß auf Verständnis und Darstellung des ottonischen Königtums". Gerd Althoff & Ernst Schubert (red.): *Herrschaftsrepräsentation im ottonischen Sachsen*. Jan Thorbecke Verlag, s. 345-361.
- Schmale, Franz Josef 1985: *Funktion und Formen mittelalterlicher Geschichtsschreibung. Eine Einführung*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft.
- Schulmeyer-Ahl, Kerstin 2009: *Der Anfang vom Ende der Ottonen*. De Gruyter. DOI: 10.1515/9783110214000
- Schütze-Pflugk, Marianne 1972: *Herrscher- und Märtyrerauffassung bei Hrotsvith of Gandersheim*. Steiner Verlag.
- Sergi, Giuseppe 1999: "The Kingdom of Italy". Timothy Reuter (red.): *The New Cambridge Medieval History III c. 900-1024*. Cambridge University Press, s. 346-371. DOI: 10.1017/CHOL9780521364478.015.
- Staubach, Nikolaus 1991: "Graecae Gloriam. Die Rezeption des Griechischen als Element spätkarolingisch-frühottonischer Hofkultur". Anton von Euw & Peter Schreiner (red.): *Kaiserin Theophanu. Begegnung des Ostens und Westens um die Wende des ersten Jahrtausends*. Bind 1. Köln, s. 343-367.
- Staubach, Nikolaus 1989/1990: "Historia oder Satira? Zur literarischen Stellung der *Antapodosis Liudprands von Cremona*". *Mittellateinisches Jahrbuch* 1989/1990: 24/25, s. 461-487.
- Sutherland, Jon 1988: *Liudprand of Cremona, Bishop, Diplomat, Historian. Studies of the Man and his Age*. Spoleto.
- Vignodelli, Giacomo 2005: "Il problema della regalità nei Praeologia di Raterio di Verona". G. Isabella : « C'era una volta un re... » Aspetti e momenti della regalità. Bologna 2005, s. 59-74.
- 2016: "Politics, prophecy and satire: Atto of Vercelli's *Polipticum quod appellatur Perpendicularum*". *Early Medieval Europe* 24 (2), s. 209-235. DOI: 10.1111/emed.12141
- Widukind: "Res Gestae Saxonicae". Rudolf Buchner & Franz-Josef Schmale (red.): *Quellen zur Geschichte der sächsischen Kaiserzeit*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft 1977, s. 16-182.

Websteder

Visdommens bog <http://www.latinvulgate.com/lv/verse.aspx?t=0&b=25> (Besøgt 25/8 2020)

Summary

The Ideal Ruler – the King as Virtue Incarnate.

A study of ruler representation in 10th century Ottonian East Francia.

This article examines concepts of virtue and their meaning in representations of rulers in the new Ottonian dynasty in East Frankish historical narratives c. 958-970. However, authors of historical narratives did not explicitly define suitable royal virtues. To overcome this challenge I use the overlooked moral treatise, Rather of Veronas *Praeloquia* (c. 934-936) as a key to unlock the meaning of virtue in kingly office. Through a comparison between *Praeloquia* and the historical narratives, it becomes apparent that 10th century authors displayed similar concepts of virtue i.e. virtuous conduct served as a primary qualification for high office while lineage was of secondary value. Thus, authors of historical narratives justified the new Ottonian dynasty's claim on the throne and undermined current beliefs that a ruler should be of Carolingian descent. Rather and authors of historical narratives alike displayed the cardinal virtues as central ruler virtues within a wider catalogue of virtues. It is likely that dynastic changes prompted rising interest in studies of virtue. Thus, the article contributes to research on ruler representation and virtue ethics in 10th century East Francia. Many avenues are left unexplored e.g. whom 10th century authors chose to imitate in their portrayal of virtue and why.